

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/358/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314209867
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5314209867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. X, XXX XX D., štátny občan SR, zastúpeného JUDr. Patríciou Tóthovou, advokátkou, so sídlom Z. XX, XXX XX Y., proti odporcovi: E. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Z. XXXX, štátny občan SR, v konaní o zaplatenie sumy 44,14 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/279/2014-11 zo dňa 27. 01. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. Čadca č. k. 4C/279/2014-11 zo dňa 27. 01. 2015 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že príslušenstvo pohľadávky definované v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka musí sledovať právny režim veci samej. V tomto konkrétnom prípade predmetom sporu, pokiaľ ide o vec samú a ktorú súd by mal prejudiciálne ustáliť, je pôžička na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 20.01.2012. Túto pohľadávku pôžičku súd nemal dostatočným spôsobom zo strany navrhovateľa preukázanú. Neexistuje písomná zmluva o pôžičke. Zo samotného návrhu vyplýva, že išlo o ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej navrhovateľ mal odporcovi požičať sumu 12.000,00 Eur. Z tvrdení navrhovateľa v návrhu vyplýva, že odporca osobne prevzal od navrhovateľa sumu 12.000,00 Eur, čo však nedoložil žiadnym účtovným dokladom. Jediný dôkaz, ktorý doložil, je notárska zápisnica, z ktorej vyplýva, že dlžník vyhlasuje, že záväzok na zaplatenie sumy 12.000,00 Eur uznáva a svojím podpisom potvrdzuje prevzatie tejto sumy. Doručená notárska zápisnica (čl. 4 súdneho spisu) však neobsahuje podpis odporcu ako dlžníka, z ktorého by vyplývalo, že svojím podpisom potvrdil prevzatie pôžičky. Na notárskej zápisnici, ktorú navrhovateľ doručil do súdneho spisu, je len podpis notára. Podmienkou platnosti právneho úkonu zmluvy o pôžičke je aj reálne odovzdanie finančných prostriedkov. V tomto konaní navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že existuje platný právny úkon - zmluva o pôžičke, na základe ktorej by mu mal odporca vrátiť požičané peniaze vo výške 12.000,00 Eur, z ktorých mu odporca nič nezaplatil. Navrhovateľ nedoložil do spisu ani právoplatné súdne rozhodnutie, ktorým by bol odporca zaviazaný zaplatiť mu pôžičku vo výške 12.000,00 Eur. Navrhovateľ teda nepreukázal v konaní, že mu patrí právo požadovať od odporcu zaplatenie pôžičky v sume 12.000,00 Eur. Keďže príslušenstvo pohľadávky sleduje režim pohľadávky na zaplatenie veci samej, v takomto prípade nemožno konštatovať, že odporcovi patrí právo na zaplatenie príslušenstva, t.j. úroku z omeškania v sume 44,14 Eur, (teda vo výške 9% ročne zo sumy 6.172,40 Eur za obdobie od 01.09.2014 do 30.09.2014). Ak navrhovateľovi nevznikol nárok na zaplatenie pôžičky 12.000,00 Eur, potom sa odporca nemohol ani dostať do omeškania s platením neexistujúcej pôžičky a

potom odporcovi nevznikol ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Dôkazné bremeno v konaní v tomto smere spočívalo na navrhovateľovi, ktorý toto dôkazné bremeno neunesol. Okresný súd tiež akcentoval, že zo skutkových tvrdení v návrhu nie je zrejmé, ako dospel navrhovateľ k dlžnej sume 6.172,40 Eur ku dňu 01.09.2014, keď ním tvrdená pôžička odporcovi predstavovala sumu 12.000,00 Eur. V návrhu neprodukoval skutkové tvrdenia, účtovné a iné dôkazy, matematický výpočet ako sa dopracoval navrhovateľ k výslednej sume 6.172,40 Eur, ani účtovné doklady o tom, či odporca dlh platil a v akej výške, v akých časových obdobiach.

Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý mal vo veci úspech ich náhradu nepriznal, keďže z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov v tomto konaní nevyplýva.

Zároveň však prvostupňový súd poukázal aj na neúčelnosť vynaložených trov konania zo strany navrhovateľa. Za účelne uplatnený nárok súd považuje, keď istina v sume 12.000,00 Eur spolu s úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti až do zaplatenia je uplatnená v jednom konaní. Navrhovateľ však účelovo uplatňuje úrok z omeškania po jednotlivých častiach, čím neúmerne zvyšuje trovy konania, čo do zaplateného súdneho poplatku i náhrady trov právneho zastúpenia a s poukazom na skutočnosť, že v danom prípade sa jedná o drobný spor, je možné aplikovať pri rozhodovaní i o trovách konania aj ust. § 150 ods. 2 O.s.p. s prihliadnutím na neprimeranú výšku trov konania voči pohľadávke uplatnenej žalobou.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, aby odvolací súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 44,14 Eur a nahradiť mu trovy prvostupňového i odvolacieho konania v celkovej výške 82,47 Eur.

Uviedol, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Podľa názoru odvolateľa rozhodnutie prvostupňového súdu porušilo princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí i rovnosti účastníkov konania a je v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR. Je zrejmé, že povinnosť plnenia na základe notárskej zápisnice je plnením, ktoré má svoj základ v procesnom práve, teda bez vzťahu na hmotnoprávny titul s tým, že notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti má povahu verejnej listiny, pri posudzovaní ktorej sa uplatňuje tzv. prezumpcia správnosti. Notárska zápisnica je spôsobilým exekučným titulom vtedy, ak mimo formálnych podmienok vykonateľnosti spĺňa podmienky materiálnej vykonateľnosti, čo môže posudzovať len exekučný súd. Pôžička vo výške 12.000,00 Eur zo dňa 20.01.2012 je predmetom exekučného konania o vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť sumu vo výške 12.000,00 Eur s príslušenstvom vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 11Er/674/2013. Pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd skúmal formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti notárskej zápisnice sp. zn. N 47/2012, NZ 4733/2012, NCR1s 7630/2012 o právnom záväzku osoby povinnej voči osobe oprávnenej zo dňa 01.03.2012. Pôžičku odporca spláca (k 01.09.2014 bol zostatok jeho dlhu voči navrhovateľovi vo výške 6.172,40 Eur). Navrhovateľ zdôraznil, že odporca hmotnoprávny základ pôžičky nikdy nespochybňoval a sám v exekučnom konaní požiadal súdneho exekútora o možnosť jej splácania formou splátok. Odporca sa nikdy nedomáhal ani určenia neplatnosti právneho úkonu, na ktorý bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu a v exekučnom konaní nikdy nepodal námietku týkajúcu sa platnosti procesného prejavu podľa § 41 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o podpis odporcu ako dlžníka na predloženej listine, v zmysle § 44 ods. 4 Notárskeho poriadku sa prvopis listiny notárskej zápisnice uchováva u notára, ktorý ju spísal, pričom účastníkom sa vydávajú len jej osvedčené odpisy. Ak mal súd pochybnosť o podpise odporcu na uznaní dlhu, mohol vykonať dokazovanie a postupom v zmysle § 45 ods. 1 Notárskeho poriadku si mal zapožičať prvopis verejnej listiny od notára. Navrhovateľ súdu predložil osvedčený odpis notárskej zápisnice, na ktorom sa nemôže nachádzať podpis odporcu ako dlžníka, ktorým by potvrdil prevzatie pôžičky. Spochybňovaním verejnej listiny, vyhotovenej štátnym orgánom v neprospech navrhovateľa bez toho, aby bol preukázaný opak, súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Okrem toho z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akej právnej skutočnosti je rozsudok okresného súdu v hrubom rozpore s rozhodnutiami súdu z minulosti, ktoré sa týkali identického hmotnoprávneho základu a identickej notárskej zápisnice, kedy súd opakovane navrhovateľovi priznal príslušné úroky z omeškania (spisy Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Ro/29/2013, sp. zn. 4Ro/35/2013, sp. zn. 4Ro/54/2013, sp. zn. 4Ro/188/2013, sp. zn. 4Ro/205/2013, sp. zn. 4C/323/2013). Takýto postup prvostupňového súdu je preto v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a predovšetkým s princípom právnej istoty navrhovateľa. Predložením odpisu notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom a podkladom pre priznanie úrokov z omeškania z

doposiaľ neuhradenej časti pôvodnej istiny, navrhovateľ jednoznačne uniesol dôkazné bremeno v konaní. Zo súdneho spisu vyplýva, že odporca voči navrhovateľovi uznal svoj právny záväzok vo výške 12.000,00 Eur, čo do základu a výšky a vyjadril súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. V dôsledku prezumpcie správnosti verejnej listiny nemal navrhovateľ povinnosť predkladať súdu v tomto konaní akékoľvek iné právoplatné súdne rozhodnutie, ktorým by bol odporca zaviazaný zaplatiť pôžičku vo výške 12.000,00 Eur.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v občianskom súdnom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O.s.p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Je predovšetkým na osobe tvrdiacej, že jej prislúcha nárok, tento riadne uplatniť a predložiť potrebné dôkazy o jeho existencii.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva neunesenie dôkazného bremena navrhovateľa v tomto súdnom konaní. Odvolací súd vo všeobecnej rovine k výsledkom dokazovania a jeho hodnoteniu zo strany prvostupňového súdu pre úplnosť udáva, že v sporovom konaní primárne nesie dôkazné bremeno navrhovateľ v súvislosti s tými tvrdeniami, ktoré umožňujú návrhu na začatie konania (žalobe) vyhovieť, ak budú tieto tvrdenia preukázané a na strane druhej i odporca nesie dôkazné bremeno tých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoju obranu proti žalobe. Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi účastníkmi sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý dôsledok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. V danom prípade išlo o navrhovateľa a jeho skutkové tvrdenia a dôkazy navrhnuté v tomto konaní. Ak po vykonanom dokazovaní nie je možné urobiť záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka o určitej skutkovej okolnosti, ale ani záver o nepravdivosti tohto tvrdenia, znamená to, že tvrdená skutočnosť nebola preukázaná. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena, v danom prípade na strane navrhovateľa, sa premietol do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p.). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a účastník môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvostupňového súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

Z obsahu spisového materiálu v prejednáwanej veci vyplýva, že navrhovateľ doručil okresnému súdu návrh na začatie konania obsahujúci tvrdenia, na základe ktorých žiadal priznať uplatnené právo. Na preukázanie týchto tvrdení navrhovateľ predložil do spisu notársku zápisnicu N 47/2012, NZ 7433/2012, NCR1s 7630/2012 spísanú dňa 01.03.2012 na Notárskom úrade notára JUDr. Andreja Kubaščika predmetom ktorej bolo prehlásenie obidvoch účastníkov konania o tom, že odporca ako dlžník a osoba povinná a navrhovateľ ako veriteľ a osoba oprávnená uzatvorili dňa 20.01.2012 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej navrhovateľ zapožičal odporcovi sumu 12.000,00 Eur bezúročne s dobou vrátenia 16.03.2012. Dlžník súčasne podpísal, že uvedenú sumu prevzal osobne od veriteľa. Zároveň odporca ako dlžník svoj záväzok voči navrhovateľovi vyplývajúci z predmetnej zmluvy o pôžičke uznal, čo do základu a výšky. Uznanie dlhu patrí medzi zabezpečovacie inštitúty občianskeho práva, pričom zakladá nevyvrátiteľnú domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Uznávací prejav vôle dlžníka možno pojať aj do notárskej zápisnice o právnom úkone spísanej podľa ust. § 46 a nasl. Notárskeho poriadku, tak ako tomu bolo aj v súdnej veci. Táto skutočnosť nebola v konaní medzi účastníkmi sporná.

Záver okresného súdu o nepreukázaní uzavretia zmluvy o pôžičke medzi účastníkmi zo strany navrhovateľa preto nie je správny. Ak bolo uznanie dlhu spísané formou notárskej zápisnice a zároveň

bola splnená požiadavka určítosti a zrozumiteľnosti uznávacieho prejavu odporcu, niet rozumného dôvodu spochybňovať existenciu takéhoto právneho úkonu so všetkými jeho účinkami predpokladanými zákonom. Tak ako správne uvádzal odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku, podpis odporcu ako dlžníka sa nachádza len na prvopise listiny notárskej zápisnice, ktorá sa uchováva u notára, ktorý ju spísal, pričom účastníkom sa vydávajú len jej osvedčené odpisy (§ 44 ods. 4 Notárskeho poriadku).

Okresný súd však svoje v súdnej veci rozhodnutie založil aj na neunesení dôkazného bremena navrhovateľa, keď z jeho skutkových tvrdení v návrhu nie je zrejmé, ako dospel k sume 6.172,40 Eur ku dňu 01.09.2014, (ktorá má predstavovať zostatok nesplatenej pôžičky k uvedenému dátumu), keď ním tvrdená pôžička poskytnutá odporcovi predstavovala sumu 12.000,00 Eur. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že navrhovateľ v konaní neprodukoval skutkové tvrdenia, účtovné a iné dôkazy, matematický výpočet, ako sa dopracoval k výslednej sume 6.172,40 Eur, ani účtovné doklady o tom, či odporca dlh splácal a v akej výške, a v akých časových obdobiach.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ neprezentoval v konaní skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné identifikovať a následne riadne posúdiť dôvodnosť uplatnené nároku. Keďže v konaní bolo uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania zo zvyšku dlhu navrhovateľa zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20.01.2012 v pôvodne poskytnutej sume 12.000,00 Eur, bolo na navrhovateľovi, aby preukázal nielen vznik zmluvy, resp. existenciu dlhu odporcu v uvedenej výške ku dňu jeho uznania, ale aby zároveň podrobne špecifikoval a preukázal úhradu jednotlivých peňažných súm zo strany odporcu a zostatok jeho dlhu voči navrhovateľovi ku dňu 01.09.2014 v ním tvrdenej výške 6.172,40 Eur, z ktorého si v tomto konaní uplatnil voči odporcovi príslušné úroky z omeškania za mesiac september 2014. Navrhovateľ v konaní predložil len notársku zápisnicu, ktorej obsahom bolo uznanie záväzku z titulu zmluvy o pôžičke zo strany odporcu v pôvodnej výške 12.000,00 Eur. Nepostačujúce však boli skutkové tvrdenia, na základe ktorých požadoval v návrhu zaplatenie konkrétne určenej finančnej sumy od odporcu (t.j. vyčíslených úrokov z omeškania z dlžnej sumy za požadované obdobie).

Navrhovateľ teda neprezentoval v konaní skutočnosti, z ktorých by bolo možné identifikovať a následne riadne posúdiť dôvodnosť ním uplatneného nároku. Keďže v konaní bolo uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania, bolo na navrhovateľovi, aby podrobne špecifikoval peňažnú sumu, ktorú voči odporcovi uplatnil, a to z hľadiska výšky, splatnosti i právneho dôvodu vzniku. Navrhovateľ predložil v konaní nepostačujúce tvrdenia a dôkazy, ktoré v žiadnom prípade nemohli byť základom pre vyhovie podanej žalobe. Osobitne krajský súd poukazuje na obsah žaloby (návrhu na začatie konania), v ktorej navrhovateľ vymedzil svoju pohľadávku na zaplatenie žalovanej sumy, skutkovo však podrobne nepreukázal (predovšetkým vo väzbe na obsah predloženej notárskej zápisnice) existenciu zostatku dlhu navrhovateľa ku dňu 01.09.2014, z ktorého si uplatňoval žalobou sumu predstavujúcu úroky z omeškania za obdobie od 01.09.2014 do 30.09.2015.

Neúplné skutkové tvrdenia museli viesť k zamietnutiu návrhu na začatie konania. Nie je úlohou civilného súdu odstraňovať vecné nedostatky podaní žalobcu, či snažiť sa z vlastnej iniciatívy hľadať v podaniach parciálne údaje na účely vyhovie žalobe. Treba zdôrazniť, že v civilnom konaní platí zásada ukladajúca účastníkovi tvrdiacemu istú skutočnosť, túto aj preukázať, inak sa vystavuje riziku neúspechu v konaní. Navrhovateľ v tejto veci zjavne neunesol dôkazné bremeno; konkrétna špecifikácia žalovanej sumy bola práve tým, čo mohlo vyústiť do jeho procesného úspechu v konaní. Pokiaľ účastník v prvostupňovom konaní poukazoval na listinné dôkazy, predovšetkým notársku zápisnicu, avšak bez väzby na exekučné konanie vedené na okresnom súde Čadca pod sp.zn. 11Er/674/2013 a špecifikáciu žalovanej sumy, tento jeho postup bol nedostatočný, pretože neponúkol súdu jasný obraz o štruktúre a výške uplatnenej pohľadávky. Na argumentáciu odvolateľa uvedenú v odvolaní, spočívajúcu v odkaze na spomínaný exekučný spis, odvolací súd už nemohol prihliadnuť, keďže tieto skutočnosti a dôkazy, navrhovateľ neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.). K ďalším údajne identickým žalobám navrhovateľa, ktorým súd vyhovel sa odvolací súd z rovnakých dôvodov nevyjadruje. Tieto rozhodnutia mohli totiž vychádzať z odlišnej skutkovo/procesnej situácie, ktorá mu nie je známa. Krajský súd vo všeobecnosti zdôrazňuje, že pri rozhodovaní v každom spore je súd povinný prihliadať ku konkrétnostiam každej jednotlivéj veci, čo v danom prípade bolo splnené.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci, vychádzajúc zo skutkových tvrdení a dôkazov produkovaných navrhovateľom, náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil

tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vyhodnotení dôkazov zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania, ktorý zodpovedá ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspechu odporcu v tomto konaní.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu ich vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.